

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4212

гр. София, 12.06.2020 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в закрито заседание на 12.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **7513** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 ГПК, вр. чл.144 АПК.

Образувано е по молба на ищеца – [фирма], ЕИК[ЕИК] с искане за изменение на постановеното по това дело решение в частта му за присъдените разноски за адвокатско възнаграждение, предвид изхода на спора.

В молбата се твърди, че следва да се присъдят разноски за всяко едно от двете първоначално образувани, а впоследствие -- адм.д. № 7501/2019 г. е било присъединено към адм.д. № 7513/2019 г., доколкото двете дела са били образувани по два отделни иска. Позовава се на чл.2, ал. 5 и чл. 7 и чл. 8 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Тъй като в производството са разгледани два обективно съединени иска, то се дължи пълният размер от претендираните разноски от 842 лв. съобразно представения списък – от по 25 лв. държавна такса и по 396 лв. адвокатско възнаграждение за всяко от делата.

Ответникът в писменото си становище счита искането за неоснователно.

Молбата е допустима съгласно чл. 248, ал. 1 от ГПК, но по същество е неоснователна по следните съображения:

Във връзка с това искане за разноски съдът е изложил подробни мотиви в решението си № 291 от 14.01.2020 г., постановено по административно дело 7513/2019г. на АССГ, 64-ти състав.

При произнасянето си по исканията по чл.10, ал. 3 ЗОДОВ с оглед изхода на спора – уважаване на исковата претенция в пълен размер, съдът е формирал извод за основателност на възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено по настоящото исково производство от ищеца. Възражението е своевременно заявено в хода на устните състезания, а преценката за неговата основателност е подробно мотивирана в решението, които мотиви не следва да се повтарят. Същевременно, с молбата по чл. 248 ГПК не са заявени обстоятелства, които да обосновават изменение или допълване на решението.

Същевременно искането е неоснователно и по арг. от нормата на чл. 10, ал. 3, изр. второ ЗОДОВ, както и предвид, че двете искиви молби са разгледани в едно съдебно производство; те са в защита на един и същи интерес, произтичащ от едно и също основание. Цитираната от ищеца т. 18 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. на ВКС има предвид отново държавни такси за обективно, кумулативно съединяване на искиве и то само по чл. 422, вр. чл. 415 ГПК, но не и адвокатско възнаграждение. Неотнoсима е и разпоредбата на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид гореизложеното съдът приема, че в постановеното по делото решение е налице произнасяне по исканията и възраженията на страните по отношение на разноските, поради което искането на ищеца за изменение на решението в частта на разноските е неоснователно.

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на [фирма], ЕИК[ЕИК] за изменение на решение № 291 от 14.01.2020 г., постановено по административно дело 7513/2019г. на АССГ, 64-ти състав в частта за разноските.

Определението може да бъде обжалвано пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи.

СЪДИЯ: